

Deprese - vyzkoušeli jsme za vás

Ráda bych o depresi napsala veselý, vtipný článek, ale spíš teď myslím na ty, kdo se s ní potýkají a hlavně na ty, které přepadla poprvé a ještě nevědí, co s tím.

Harry Potter je v mnohém geniální knížka. Jevy z kouzelného světa totiž velmi často vystihují to, co se děje v našem světě mudlů, i když v trochu jiném kabátě a jazykem a obrazy srozumitelnými malým dětem. Když paní Figgová popisuje přítomnost mozkomora, říká, že to je, jako by se ze světa vytratilo všechno štěstí.

Nám mudlům se přítomnost mozkomora jeví jako diagnóza zvaná deprese

Když jsem si před sedmi lety užívala tu svojí „opravdickou“ (tedy ne jen onu běžnou depinu a depošku, která trvá jeden dva dny a obvykle z ní člověku pomůže pokecat si s kamarádkou a koupit si něco roztomilého na sebe), nikdy by mě nenapadlo, že zhroucený svět a život se dá vrátit na původní místo celkem jednoduchým způsobem. Ke své hanbě musím přiznat, že jsem dlouho nevěděla, co se to děje. **Věděla jsem jen, že nic nestíhám, promarnila jsem život, jsem hnusná, odporná a hlavně zavrženíhodná**, protože mám nádhernou roční dceru, ke které nepocit'uji vůbec nic, než povinnost obstarat její fyzické potřeby. A že vlastně necítím důvod setrvávat na tomhle světě. Všechno bylo špatně a já, místo abych šla hledat pomoc do ordinace psychiatra, jsem si řekla, že jsem prostě špatná a basta fidli na dudy. Když jsem ale začala pocít'ovat neodbytnou touhu vyjet do sedmého patra a otevřít si okno, přece jen se sebezáchovné mechanismy ozvaly.

A pak už jsem seděla v ordinaci psychiatra

po týdnech, spíš měsících kdy se mi za krkem usadil mozkomor a vysál mi ze života štěstí, kdy se mi zdálo nesmyslné i jen existovat, protože vteřinu po probuzení už život vypadal jen jako jeden velký průšvih a bolelo to jako čert. V tu chvíli se mi ulevilo ze zdánlivé maličkosti. Pan doktor nakreslil dvě nervové buňky, neurony – pavouky, kteří po sobě šmátrají nožičkami, a mezi nimi jakési kuličky, které si těmi chapadýlky navzájem smečují. Ty kuličky, to byl serotonin, neurotransmitter, kterému v angličtině přezdívalí joyjuice, „šťáva radosti“ a neurony si jeho pomocí povídají. A mně ty kuličky chyběly. Pan doktor však ukázal nesmiřitelně na mozkomora prstem a řekl: Deprese. „Budete jíst prášky,“ řekl pan doktor. „Ale zaberou nejdřív za tři týdny. A taky mi vysvětlil, že nejsem divná, nejsem zavrženíhodná, nejsem odporná. Že jsem jen nemocná.

Na lékařích miluju, jak rozumí věcem, kterým nerozumím já. A jak řekli, tak se stalo. Vyléčili mě. Ubili jsme mozkomora, nebo ho aspoň zahnali, posypali ho antidepresivy jako DDT. Nechtělo se mi věřit, ale bylo to tak. Tři týdny přetrvával pocit – prosím, vypněte mě někdo, já tu nechci být. A pak jednoho dne, na procházce s dcerou, která si trhala pampelišky, to mozkomoří ledové sevření na okamžik povolilo. Sice to byla jen chvíle, ale už jsem věděla, že štěstí nezmizelo, že je. A postupně se ke mně po kouskách vracelo.

V ordinaci pana doktora visí obraz a na něm je oválný prášek, který „naše parta“ tak dobře zná. Myslím, že je to seropram, možná ciprax, nebo citalopram, prostě jeden z těch, které mozkomory umravňují a posílají zpátky do Azkabanu, kam patří. Zcela chápu, co vedlo

vděčného pacienta-malíře ke zobrazení tohoto malého zdánlivě nezajímavého předmětu. Jestliže cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly, pak cestu z pekla deprese dláždí právě tyhle malé bílé prášky.

Takže jestli se vám zdá, že už podezřele dlouho zabíráte zbytečně místo na světě a každý den je jak vůz naložený olovem, zahod'te stud a předsudky, které tvrdí, že k psychiatrům chodí jen ti, co mají o kolečko víc. Proč se ploužit slzavým údolím, když za rohem může čekat rozkvetlá louka.

autor: **Redakce**